

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. A. I.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, čj. CPR-32147-9/ČJ-2018-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2020, čj. 4 A 77/2019-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018 uložila Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Správní orgán I. stupně dále stanovil, že žalobci nelze po dobu 2 let umožnit vstup na území ČR. Na základě odvolání změnila žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se žalobci neumožňuje vstup na území ČR po dobu 1 roku, ve zbývajících částech rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítl, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení. Správní orgány nezkoumaly možný zásah jejich rozhodnutí do soukromého a hlavně rodinného života stěžovatele, a to s ohledem na jeho nezletilou dceru. Krajský soud toto pochybení nenapravil a nesprávně odkázal pouze na vyjádření matky dítěte, podle kterého by pro ni vyhoštění stěžovatele neznamenal nepřiměřený zásah. V případě stěžovatele přitom nelze docílit odstranění tvrdosti zákona a po uplynutí doby vyhoštění není reálné, aby v ČR získal pobytové oprávnění.

[4] Městský soud dále podle stěžovatele přezkoumatelně nevysvětlil, proč shledal, že doba správního vyhoštění byla stanovena v přiměřené délce. Městský soud tedy nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS nejdříve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání žalobních námitek, zejména námitky týkající se nepřiměřené doby vyhoštění. Námitka není důvodná. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Jeho právní názory jsou srozumitelné a logické. Námitkou týkající se stanovení nepřiměřené doby vyhoštění, kterou stěžovatel jedinou výslovně zmínil, se městský soud zabýval na str. 5 a 6 napadeného rozsudku. Hodnotil přitom, jak dobu vyhoštění posoudily správní orgány, a uzavřel, že jejich posouzení nevybočovalo z mezí správního uvážení. V takovém případě nebylo podle NSS potřebné vypořádání žalobní námitky stěžovatele dále rozvádět.

[9] Ze správního spisu vyplynulo, že příslušníci Policie ČR stěžovatele, který se prokázal neplatným povolením k trvalému pobytu, zajistili dne 27. 4. 2016. Stěžovateli bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2015 zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť výrazným způsobem narušoval veřejný pořádek. Zároveň mu byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí; o této skutečnosti stěžovatel údajně nevěděl. Ze zmíněného rozhodnutí NSS zjistil, že stěžovatel byl opakovaně pravomocně odsouzen za drogové delikty, a to v roce 2010 (přechovávání jiné omamné či psychotropní látky v množství větším než malém) a 2014 (prodej psychotropní látky). Správní orgán I. stupně zahájil se stěžovatelem dne 28. 4. 2016 správní řízení ve věci správního vyhoštění. NSS dále zjistil, že stěžovatel v ČR pobývá od roku 2004; trvalý pobyt mu byl povolen v roce 2006 a téhož roku se oženil s občankou ČR. Stěžovatel má se svou bývalou partnerkou dceru (občanka ČR, nar. v roce 2011). Dceru navštěvuje jednou

pokračování

až dvakrát týdně a přispívá na její výchovu. V ČR na základě živnostenského oprávnění nakupuje náhradní díly na auta a boty a posílá je na prodej do Nigérie. V roce 2016 byl stěžovatel pravomocně odsouzen za další drogový delikt. Veškerá trestná činnost stěžovatele souvisela s prodejem nebo držením psychotropních a omamných látek (amfetaminy, kokain a konopí).

[10] Během výsledku dne 19. 4. 2017 stěžovatel uvedl, že od konce roku 2015 opět žije se svou manželkou (při výpovědi po zajištění tvrdil, že s manželkou nežije asi dva roky). V Nigérii má rodinu, vlastní tam pozemek a tři domy. V zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Z výpovědi manželky stěžovatele dne 7. 6. 2017 vyplynulo, že se stěžovatelem již nežije, jsou přátelé a občas u něj přespí. Manželka má vztah s jiným mužem a v budoucnu by se asi ráda rozvedla. Případné vyhoštění stěžovatele by nezasáhlo do jejího soukromého a rodinného života.

[11] Námitku týkající se vad řízení spočívajících v porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu stěžovatel formuloval velmi obecně. Pouze k namítanému porušení § 3 správního řádu specifikoval, že správní orgány prakticky nijak nezkoumaly možné zásahy do jeho soukromého a rodinného života.

[12] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[13] NSS se otázkou posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života osoby, již bylo uděleno správní vyhoštění, opakovaně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 15. 8. 2019, čj. 9 Azs 171/2019-24, ze dne 26. 4. 2017, čj. 3 Azs 237/2016-37, č. 3595/2017 Sb. NSS, či ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008-75). Z uvedené judikatury mj. plyne, že v těchto případech vychází správní soudy především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (např. z rozsudku ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, rozsudku velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, či rozsudku ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99). Judikatura ESLP stanovila řadu kritérií, jež by se měla při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince vzít v úvahu. Jedná se o:

1. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu,
2. délku pobytu cizince v hostitelském státě,
3. dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby,
4. rodinnou situaci cizince,
5. počet dětí a jejich věk,
6. rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen,
7. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát,

8. „imigrační historii“ dotčené osoby a
9. věk a zdravotní stav cizince.

[14] Již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přiměřenost zásahu dostatečně odůvodněna, a to zejména na str. 9 až 13, kde správní orgán I. stupně detailně rozvedl, jaký soukromý a rodinný život stěžovatel vede, jak dlouho se nachází v ČR apod. a proč v tomto případě převáží zájem na ochraně veřejného pořádku. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval výše nastolenými kritérii; jeho rozhodnutí tak výše uvedeným požadavkům plně dostalo.

[15] Jak vyplývá z § 174a zákona o pobytu cizinců, zákonodárce v demonstrativním výčtu skutečností, které musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit, zakotvil v první řadě závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Intenzita narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu je tedy kritériem, které se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí brát v potaz především. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, NSS uvedl, že „...se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...). Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat“.

[16] NSS se ztotožňuje s hodnocením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života provedeným správními orgány i městským soudem. Stěžovatel má v ČR manželku a dceru. Na základě šetření učiněných správním orgánem I. stupně lze předpokládat, že jeho vyhoštění bude zásahem do jeho rodinného života zejména s ohledem na jeho dceru, se kterou se pravidelně vidá. Zároveň však, jak již bylo vysvětleno výše, rozhodně nebyla stěžovatelem páchaná trestná činnost jednorázovým přestoupením zákona, ale dlouhodobým vědomým porušováním trestních předpisů a zájmů státu. Stěžovatel si v době páčání trestné činnosti měl být vědom následků svého jednání, a to i s ohledem na to, že byl za svou činnost opakovaně pravomocně shledán vinným. Stěžovatel páchal závažnou trestnou činnost a během svého pobytu v ČR si zjevně vytvořil zásadní vazby zejména v oblasti drogové kriminality. Jak dovodil NSS ve shora citovaném rozsudku čj. 2 Azs 147/2016-30, stěžovatel musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům ČR může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění, případně k jeho vyhoštění, a měl počítat s tím, že svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Přesto proti veřejnému pořádku opakovaně, úmyslně a soustavně jednal. K určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele samozřejmě může dojít, neboť v ČR žije jeho dcera, která je v péči matky. Na výživu své dcery stěžovatel řádně přispívá a projevuje o ni starost, ale nad tímto zájmem převažuje zájem na zachování veřejného pořádku,

pokračování

který již stěžovatel svým opakovaným jednáním zvláště závažným způsobem narušil. Za této situace žalovaná správně uzavřela, že zásah do jeho soukromého a rodinného života není nepřiměřený veřejnému zájmu na ochraně veřejného pořádku.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[18] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. června 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu